

Mẹ đâu rồi.....

Võ Thị Đồng Minh

Tháng 3/2006

“Hàng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường. Tôi không thể nào quên được những cảm giác trong sáng ấy nảy nở trong lòng tôi như mấy cánh hoa tươi mỉm cười giữa bầu trời quang đãng... hôm nay tôi đi học...”

Mẹ thương của con, trời Melbourne cũng đang vào Thu đây thưa mẹ, nhưng mẹ không còn ở bên con để nhắc nhở con: “Út của mẹ hãy nhớ những lời mẹ đã nói với con nghe con.”

Trời Melbourne gió vẫn còn lạnh, con vẫn nhớ và ghi tận đáy lòng những lời mẹ đã dạy dỗ con.

Ngày con mới lớn, mẹ đã cầm tay con, hai mẹ con đã đến Trường Tiểu Học nhỏ bé, con ngỡ ngàng hỏi mẹ tại sao mẹ lại cho con vào trường này. Mẹ hiền hoà cười nói rằng: con gái Út của mẹ nghịch ngợm quá, mẹ gởi con đến trường này để nhờ thầy “tự” con.

Và cũng trong tuần đó mẹ đã dẫn con lên gặp Thầy trụ trì chùa “Long Sơn” ở Nha Trang, quê của mình, để xin quy y. Con vẫn còn nhớ nét mặt hiền hoà của Thầy. Thầy đã đưa hai mẹ con lên chánh điện và bắt đầu vào lễ. Thầy đã quy y và đặt pháp danh cho mẹ là Nguyên Tịnh, con là Nguyên Tâm, vậy là hai mẹ con mình không bao giờ xa nhau được, vì có Tâm thì phải có Tịnh và ngược lại có Tịnh thì phải có Tâm: vậy là hai chữ “Tịnh Tâm” đã luôn luôn gắn bó trong cuộc đời con.

Ngày con đi học, học chữ nghĩa để thêm kiến thức, học chữ nghĩa để có bằng cấp đi làm giúp xã hội. Mẹ thương của con, ngày mẹ dẫn con lên Chùa để xin Thầy quy y thì thưa mẹ đó cũng là ngày con: Đi học con đã quỳ trước bàn thờ Phật, xin Phật dạy cho con đạo làm con, đạo làm người, dạy cho con bỏ những “Tham Sân Si”, dạy cho con “Từ, Bi, Hỷ, Xả”, con đã cố gắng nghe lời mẹ dạy, tuy rằng mẹ đã bỏ con ra đi, nhưng lòng thương mẹ làm sao con quên được.

Phật không nói ra lời được, Phật không bao giờ la rầy chúng ta, nhưng nhìn hình ảnh uy nghi và hiền hoà của Phật, lòng chúng mình dù có hung dữ bao nhiêu thì ánh mắt từ bi cũng đã làm lòng người sực nhớ đến “Lời Phật dạy” chúng ta qua những lời thuyết pháp của Thầy, lời lẽ trong kinh kệ.

Mẹ đã dặn con: Con à, khi con đem một đứa con ra đời, trước nhất con phải làm đầy đủ bốn phận đưa chúng thành tài. Việc dạy dỗ chúng, trách nhiệm rất nặng nề và khó khăn. Tuy nhiên cái quan trọng nhất con phải là tấm gương sáng cho các con. Mẹ nghĩ không cách gì hay hơn là

con cố gắng về Chùa mỗi khi con có thì giờ, Mẹ vẫn biết đời sống bên Trời Âu rất vất vả, nhưng nếu con dần xấp được, hãy cố về Chùa nghe con. Cửa Phật là cửa “Từ Bi”.

Mẹ thương của con, những năm sau này, những lúc rảnh rỗi con lái xe về Chùa con mặc chiếc áo trắng, con ngồi tụng Kinh “Pháp Hoa” cùng với quý Thầy, quý Sư Cô và các chú, lòng con thấy nhẹ nhàng và vui sướng làm sao.

Mẹ không còn nữa, nhưng mỗi lần TÂM con vui, lòng con TỊNH, con lại nghĩ đến mẹ.

Mẹ vẫn hay kể cho con nghe câu chuyện Mục Liên Thanh Đề, con còn bé quá nghe mà lòng cứ sợ sệt. Con vào trường kể lại cho các bạn nghe, và vì con học trường Pháp, thầy ngỡ rằng con “doạ” bạn con, cái gì mà mười hai tầng địa ngục, cái gì mà mở miệng lửa phun ra. Thầy đã gọi con lên văn phòng la rầy con. Nhưng không, con đã ngồi kể lại câu chuyện và cũng đã đưa ông ta lên chùa gặp Thầy Trụ Trì kính mến của con. Chuyện này con không dám về kể với mẹ, nhưng sau khi nghe được câu chuyện ông ta rất cảm động về lòng hiếu thảo của người con. Từ đó lâu lâu con vẫn dẫn ông “Tây” lên Chùa với con.

Ngay cả bây giờ đây khi đi làm, công việc đôi lúc rất mệt mỏi, con làm cho “Tây và cộng đồng Việt Nam của mình”, nhưng bạn “Tây” con vẫn hỏi “Minh sao lúc nào cũng thấy bà an lạc, và đôi lúc tôi ngỡ bà sẽ tức lên, nhưng vẫn thấy bà rất điềm tĩnh”, con cười bảo với bạn: “cũng có thể tôi đã lớn tuổi nên cách suy nghĩ tôi khác với các bạn, nhưng thật ra nếu bạn có hỏi tôi cũng xin thưa thật rằng: nhờ tôi đi chùa”.

Các bạn trẻ đã xin con những bức ảnh nho nhỏ của Phật mà con đem theo, con vẫn vui vẻ đưa cho họ, và ai cũng ưa thích cả, làm lòng con vui theo đó mẹ ạ. Và vui hơn nữa mỗi lần đến Chùa con thỉnh những quyển kinh sách bằng Anh ngữ đưa cho họ đọc... và con cứ chọc “sao đến đâu rồi?” và bạn con cười vui vẻ.

Con lên Chùa nhìn hình ảnh của mẹ. Con muốn nói với mẹ lúc nào và mãi mãi con vẫn nghe lời mẹ dạy và thương yêu mẹ. Năm nay cũng như mọi năm, con sẽ vào Viện Dưỡng Lão, con sẽ viếng thăm các bác mua quà và nói rằng: Hôm nay là ngày Lễ Phật Đản, con xin được phép tặng món quà nhỏ này cho các bà Mẹ.

Con quỳ trước Phật, con xin Phật cho con gởi đến mẹ những lời thương yêu của con.

Melbourne tuy vẫn còn lạnh, trời vẫn còn những cơn gió thổi se lòng người, nhưng mẹ ơi tuy rằng mẹ không còn bên con, nhưng con sẽ ôm mẹ, ấp ủ, sưởi ấm mẹ trong vòng tay của con qua. giấc mộng.

Mẹ ơi... mẹ ơi... mẹ đâu rồi.....

Võ Thị Đồng Minh